

Paasto osa 5:

Blinejä ja muita kiusauksia

Aamuni Valamossa alkoi kuuden aikaan Parastasis-aamupalveluksella ja liturgialla. Kuu kurkisti ujosti kellotapulini takaa kävellessäni kellojen soidessa palvelukseen. Palvelus oli rasittava koska en tiedä ortodoksisesta liturgiasta mitään; jännitti miten pitäisi käyttäytyä. Jotta varmasti töppäisin, menin seisomaan lähelle ikonostaasia ja yritin matkia mitä muut tekivät. Kukaan ei ainakaan tuijottanut, vaikka varmasti huomasivat että ei tässä taida olla ihan aito ortodoksi kyseessä. Aamupalvelus taisi kestää kaksi ja puoli tuntia, seisten tietenkin.

Aamiaisen sujui liturgian jälkeen juohevasti, en joutunut kilvoittelemaan nälän kanssa, tee oli haudutettuna tarjolla. Sen sijaan huomasin, miten katkera olin kun muut saivat syödä ja minä aterian maksaneena jäin vaille herkkuja.

Saman tunteen potenssiin kaksi tunsin jo edellisiltana. Kävin nimittäin iltahartauden jälkeen poikennut teelle trapesaan, ja yllättäen minulle tarjottiin tuolia että osallistuisin Blini-iltaan! En tiedä mitään niin hyvää kuin venäläisittäin tarjottu blini-pöytä, ja viimeisin, suorastaan täydellinen blinikattaus tuli nautittua Rantasalmen Rinssi-Everstissä vuonna 1989, joten kyseessä oli todellinen Kiusaus! Tarjolla näytti olevan smetanaa ja savuporoa ja savulohta, eikö ollut sienisalaattia ja voi hyvä tavaton kanamunahakkkelusta ja silliä! Ja tietysti mehevän näköisiä, voissa kimaltelevia kuumia blinejä. Kiitin Jumalaa kiusauksesta ja pystyin sen jälkeen iloitsemaan muiden blini-vieraiden puolesta, kun saivat syödä viinin kera mahansa täyteen ja nauttia musiikkiesityksistä.

Kävin sitten aamiaisten jälkeen viiden kilometrin kävelyllä luostarin metsissä. Yhtäkkiä ymmärsin mistä tässä aamussa on kyse. Suurin kaipuuni on olla osa yhteisöä, tulla yhdeksi meistä. Sitä olin kaivannut ja etsinyt koko elämäni ajan. Että olisi yhteisö, perhe tai työpaikka, jossa minua kunnioitettaisiin ja arvostettaisiin; jossa minusta välitettäisiin ja rakastettaisiin. Ja jossa minä voisin täysin ehdoitta tuntea samoin muita kohtaan. Tämä matka osoitti minulle, miten harvinaista herkkua se minulle on ollut. Nyt en saanut osallistua ehtoolliselle, minulta kielletään leipä kaikissa muodoissa. Minut kyllä hyväksytään, mutta samalla suljetaan pois yhteydestä. Jään miettimään, kuinka paljon arkisessa elämässäni on kyse omista valinnoistani, ja kuinka paljon toisten peloista.

Vähän aikaa olin innoissani kun sain tällaisen ymmärryksen elämäni, ja saatoin katsella itseäni hetken aikaa ulkopuolelta. Yhtäkkiä tulin hyvin väsyneeksi. Väsymys, tahdottomuus ja vetämättömyys valtasivat myös sydämeni. Aivan kuin tahdonvoimani tynnyristä olisi tappi irroitettu. Vaikka aurinko pilkahtelikin puitten välistä minulle oli aivan samantekevää missä olen tai mitä tapahtuu. En siitä kuitenkaan mitenkään hämmentynyt: ajattelin että tunteet tulevat ja menevät, tämä kuuluu paastoon ja voimien ehtymiseen; ja nyt minulle tuli tämä tunne. Annoin siis voimattomuuden olla.

Samalla hetkellä kimppuuni hyökkäsi kaikenlaisia negatiivisia ja maahan painavia ajatuksia. Vaikka kuinka yritin rukoilla hiljentääkseni mieleni, mikään ei auttanut; en saanut itseäni kiusaavia ajatuksia pois mielestäni. Kävin kauniissa auringonpaisteessa, lämpöisen pihkan tuoksussa, kireitä keskusteluja kaikkia minua sortavia ja alistavia vastaan. Haukuin itseäni ja pidin itseäni täysin kelvottomana. Tunnin jälkeen olin kuin selkäsaunan saanut. Päätin että en enää tällä reissulla lähde metsään kävelemään... ja kiitin Jumalaa että Hän näytti minulle pyhyytteni asteen.

Ennen puolen päivän rukouspalvelusta istahdin vastaanotossa mustan kissan viereen. Tälle oli laitettu yhteen yleisönojatuoliin lampaantalja, jotta siinä olisi mukava ottaa torkkuja. Kissa ei ole aina ollut valamolainen. Kerran eräs talkoolainen pyysi saisiko jättää kissansa luostariin; kattiparka ei ollut tottunut maalta muuttaneena kaupunkielämään ja niinpä se omavaltaisesti on ominut koko Valamon reviirikseen. Tuntui hyvältä istua luostarin kaupassa aivan hiljaa kissan kanssa kissan kehrätessä kun äänet sorisivat vaimeina ympärillä. Taisin vähän torkahtaa.

Puolenpäivän rukouspalvelussa seisominen oli vaikeaa. Pohkeisiin sattui ja yläselässäni lapaluiden alapuolella oli tunne kuin joku jättiläinen puristaisi rintakehäni. Jouduin menemään kirkon takaosaan istumaan selkä pyöreänä eikä sekään tuntunut hyvältä. Sama tunne jatkui koko loppupäivän ajan. Kehoni oli kuin piesty.